

# IDEES I DEBAT

## TRIBUTS

### Guillem López i Casasnovas

Professor d'Hisenda Pública de la UPF

## Altre cop, la fiscalitat



És prou conegut que Espanya té un finançament insuficient per fer front a la despesa pública que any rere any el Congrés aprova, i a més ho està fent des d'una fiscalitat clarament millorable. Cal sens dubte ajustar la tributació als nous signes dels temps (la nova economia, els nous instruments tecnològics) i a les necessitats d'una economia competitiva en el món global. La pretensió d'un sistema tributari més just fa encara més complicada la reforma, ja que aquí s'hi combinen la imprecisió de què s'ha d'entendre com a just i en quin grau això és compatible amb la desigualtat en rendes finals quan, de fet, aquesta és més sensible a la regulació o a la incidència en la despesa que pot tenir al paper la mateixa imposició.

Per acabar-ho d'adobar, la reducció fiscal ha entrat dins del debat polític. Sorpren el cert desordre en el qual es proposen les mesures i, en tot cas, la manca de responsabilitat amb què es fan. En particular, l'impost sobre el patrimoni és al punt de mira, sense clarificar si aquesta renúncia comporta gravar fonts alternatives de riquesa o si, a falta de fer tributar l'estoc, es prefereix augmentar la que en grava el flux, la renda del capital, avui tractada millor que la corresponent renda del treball. Cal clarificar, a més, si l'objectiu és incentivar desplaçaments de fortunes entre jurisdiccions, la qual cosa no equival necessàriament a incre-

mentar la base imposable del conjunt de l'economia; o bé si es pretén, cosa molt diferent, atreure rendes productives del capital-talent que es voldrien impatriar amb una fiscalitat que ho posés més fàcil. I, en qualsevol cas, cal

argumentar quina raó hi ha per no gravar la riquesa, si riquesa és capacitat econòmica. La fiscalitat del futur requereix en tot cas molts equilibris entre renda i patrimoni, diferents tipus de renda, transaccions físiques i digitals, criptoactius patrimonials i actius convencionals, tipus de desgravacions i finalitats avaluades...

Pel que fa a la lluita contra la desigualtat econòmica, val a dir que probablement tots esperem massa de la capacitat del sistema fiscal per construir una societat més justa i cohesionada. De fet, si som seriosos en l'esforç de reduir les desigualtats, hem de reconèixer que hi ha diferents estratègies, i la tributació no sembla especialment decisiva.

En general, resulta difícil entendre que es proposin baixades d'impostos sense precisar quina despesa s'eliminarà consegüentment. I no val a dir que això es finançarà reduint la ineficiència de la despesa pública o amb un increment de la recaptació amb inspeccions més importants; o sobre el suposat increment de bases, ja que en competència fiscal dintre d'un mateix Estat aquestes no augmenten, sinó que simplement canvien de jurisdicció fiscal.

Per als abolicionistes de l'impost de successions, convé recordar que té un paper de legítimador del conjunt del sistema fiscal en una societat que es vulgui meritocràtica. A més, eliminar-lo avui agreujaria la fiscalitat de l'IRPF sobre variacions patrimonials, amb una tributació molt menys tova actualment que la que es dona a les herències. Així mateix, els qui volen suprimir l'impost de patrimoni cal-

dria que concretessin quina altra forma de riquesa s'hauria de gravar, entenent que volen respectar el principi constitucional de contribuir segons la capacitat econòmica. El fet de considerar el patrimoni també és una manera



**Igualtat**  
**Probablement tots esperem massa de la capacitat del sistema fiscal per construir una societat més justa i cohesionada**

de controlar el frau per rendes no gravades que emergeixen amb augments de riquesa. A més, és lògic que si s'accepta la fiscalitat dual, gravant menys els fluxos, és a dir, les rendes de capital per allò de la seva elevada mobilitat internacional, aquesta s'hagi d'acompanyar d'un impost coherent sobre els estocs (patrimoni).

Finalment, deixeu-me dir que lluitar contra el frau i millorar l'eficiència pública no es pot considerar alternativa de res. No és una opció, sinó una obligació, que legítima el nivell de pressió fiscal que pateixen els contribuents. |

1 DE CADA 4 INFANTS A CATALUNYA VIU EN RISC DE POBRESA

Enfortim la seva educació per impulsar el seu futur. Fes-nos costat per fer-ho possible. Fes un donatiu.

**Casal dels Infants**  
casaldelsinfants.org

Des de 1983, treballant per la igualtat d'oportunitats d'infants i joves en risc d'exclusió social. Barcelona | Badalona | Sant Adrià de Besòs | Santa Coloma de Gramenet | Salt | Marrac.